Det gamla Korset och det nya - A W Tozer

Spara som PDF

Aiden Wilson Tozer (1897 - 1963) - amerikansk protestantisk pastor, predikant, författare.

Denna mycket tankeväckande artikel om "Det gamla korset och det nya" handlar om innehållet i det evangelium som predikades förr och vilket som mest predikas idag. Den pekar på vilket evangelium som är det frälsande och förvandlande evangeliet, vilket som för en människa från ett förtappat liv till ett pånyttfött liv som ger evigt liv. Artikeln dök första gången upp i *The Alliance Witness* år 1946.

Det gamla Korset och det nya

Helt oannonserat och för det mesta oupptäckt har det i modern tid kommit ett nytt kors in i allmänna evangeliska kretsar. Det är som det gamla korset, men annorlunda: likheterna finns på ytan, skillnaderna är grundläggande. Från detta nya kors har det kommit fram en ny filosofi om det kristna livet, och från denna nya filosofi har en ny evangelisk metod kommit fram, en ny mötestyp och en ny typ av predikan. Denna nya förkunnelse använder samma språk som den gamla, men dess innehåll är inte detsamma och dess betoning inte som tidigare.

Det gamla korset hade inget med världen att göra. För Adams högmodiga kött betydde det slutet. Det medförde Sinais lags straffdom. Det nya korset strider inte mot det mänskliga släktet, istället är det vänligt sinnad kamrat och är, om man uppfattar det rätt, källan till oceaner av moraliskt ren och oskyldig njutning. Det låter Adam leva utan att ingripa. Hans livsmotivation är oförändrad. Han lever fortfarande för sin egen tillfredsställelse, han bara gläder sig nu i att sjunga lovsång och se på religiösa filmer, istället för att sjunga lättsinniga sånger och dricka sprit. Betoningen är fortfarande på underhållning, fastän det roliga nu är på ett högre moraliskt plan om än inte intellektuellt.

Det nya korset uppmuntrar till en helt och hållet annorlunda framtoning inom förkunnelsen. Evangelisten kräver inte att man försakar det gamla livet innan ett nytt liv kan tas emot. Han predikar inte motsatser utan likheter. Han söker fånga upp det allmänna intresset genom att visa att kristendomen inte ställer några obehagliga krav. Istället erbjuder den samma sak som världen gör, men endast på ett högre plan. Vad än den synd-galna världen råkar skrika ut för tillfället,

visas på ett skickligt sätt vara just samma sak som evangeliet erbjuder. Det är bara det att den religiösa produkten är bättre.

Det nya korset dödar inte syndaren, det leder honom i en ny riktning. Det för honom in i ett renare och trevligare sätt att leva och räddar hans självrespekt. Till den som håller på sina egna rättigheter säger det: "Kom och ta ut dina rättigheter i Kristus". Till egoisten säger det: "Kom och var stolt i Kristus". Till den som söker spänning säger det: "Kom och njut av den spännande kristna gemenskapen". Det kristna budskapet har fått det passande stuket i enlighet med den rådande trenden för att det ska godkännas av allmänheten.

Filosofin bakom detta kan vara uppriktig, men dess uppriktighet hindrar den inte från att vara falsk. Den är falsk, därför att den är blind. Den missar totalt hela korsets innebörd. Det gamla korset är en symbol för död. Det står för det plötsliga, våldsamma slutet för en människa. Den man som under romartiden tog på sig sitt kors och började gå vägen fram, hade redan sagt adjö till sina vänner. Han skulle inte komma tillbaka. Han var på väg mot döden. Korset kompromissade inte, ändrade ingenting, skonade ingenting. Det dödade hela människan, fullständigt och för gott. Det försökte inte förhålla sig väl med sitt offer. Det slog grymt och hårt och när det hade fullbordat sitt verk, fanns människan inte mer. Adams släkte har en dödsdom hängande över sig. Det finns ingen som kan omvandla det och ingen utväg finns. Gud kan inte godkänna syndens verkningar, hur oskyldiga de än tycks vara, eller vackra i människors ögon. Gud räddar individen genom att likvidera honom och sedan uppväcka honom igen till ett nytt liv.

Den förkunnelse som på ett välvilligt sätt jämställer Guds metoder och människors metoder är falsk enligt Bibeln och grym mot åhörarnas själar. Tron på Kristus går inte i samma riktning som världen, den korsar den. När vi kommer till Kristus för vi inte med oss vårt gamla liv upp till ett högre plan. Vi lämnar det vid korset. Vetekornet måste falla i jorden och dö.

Vi som predikar evangelium får inte se oss själva som PR-agenter, som ska upprätta goodwill mellan Kristus och världen. Vi får inte tänka att vi har fått ett uppdrag att göra Kristus acceptabel för storföretagen, pressen, sportvärlden eller den moderna utbildningen. Vi är inte diplomater, utan profeter och vårt budskap är inte en kompromiss utan ett ultimatum.

Gud erbjuder liv, men inte ett förbättrat gammalt liv. Det liv som han erbjuder är liv ut ur döden. Det finns alltid på bortre sidan av korset. Den som vill ha det, måste gå under staven. Han måste förneka sig själv och instämma i Guds rättvisa

dom mot honom.

Vad innebär detta för individen, den fördömda människan som vill finna liv i Kristus Jesus? Hur kan denna teologi överföras till livet? Han måste helt enkelt omvända sig och tro. Han måste överge sina synder och sedan fortsätta att försaka sig själv. Låt honom inte skyla över någonting, inte försvara någonting, inte ursäkta någonting. Låt honom inte försöka att ställa in sig hos Gud, utan låt honom böja sitt huvud inför slaget i Guds stränga missbehag och erkänna sig skyldig till döden. Efter att han gjort detta, låt honom se upp med enkel förtröstan på den uppståndne Frälsaren. Från honom kommer liv och pånyttfödelse och rening och kraft. Korset som avslutade Jesu jordiska liv dödar nu syndaren, och kraften som uppväckte Jesus från de döda uppväcker nu honom till ett nytt liv tillsammans med Kristus.

Låt mig säga till var och en som invänder mot detta, eller räknar detta bara som en smal och privat syn på sanningen, att Gud har satt sin godkännandesstämpel på detta budskap från Paulus tid till denna dag. Vare sig det förklaras med exakt dessa ord eller inte, har detta varit innebörden i all förkunnelse, som har bringat liv och kraft till världen genom århundradena. Mystikerna, reformatorerna och väckelsepredikanterna har lagt betoningen här och tecken och under och mäktiga kraftgärningar i den helige Ande har vittnat om Guds godkännande.

Vågar vi, som har fått ett sådant arv av kraft, manipulera med sanningen? Vågar vi med våra pennstumpar utplåna ritningens linjer eller ändra mönstret,som visats oss på berget? Gud förbjude. Låt oss predika det gamla korset. Då kommer vi att erfara den gamla kraften.

/A W Tozer